Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor
Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links
Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

PHILISKOPET

Nr. 6. 26. august 1983. 28. årgang

Jenagade-kantinen fylder 25 år

For 25 år siden tog medarbejderne i Jenagade den nye kantine i brug. Svend Loft sagde i sin tale ved indvielsen, at man ville værne om den pæne indretning, og i dag beviser møblementets stand, at man har forstået at leve op til løftet. ***Læs om Jenagade-kantinen og hverdagen bag kødgryderne på midtersiderne.***

Philips Harmonie til dansk festival

Det 99 mand store amatørorkester fra Eindhoven i Holland, Philips Harmonie, har valgt Danmark som mål for deres årlige udlandstur.
Orkestret skal sammen med 44 andre bands fra 13 lande deltage i »Ballerup Festival 83«. Første koncert holdes i Ballerup Gymnasiums festsal torsdag den 1. september kl. 19.30. Om lørdagen deltager de kl. 14.45 i tatooet »Sport og Musik« i Damgårdsparken, og kl. 16.30 giver de koncert på parkens estrade.
Fredag den 2. september kl. 11 spiller Philips Harmonie i Industrigårdens indre gård og marcherer kl. 11.30 til Jenagade, hvor de deltager i markeringen af Halsskov-bygningens 25 års jubilæum.

På »Plænen« i Tivoli

Fredag aften er orkestret på »Plænen i Tivoli«, og søndag stiller Philips Harmonie op på Kongens Nytorv kl. 13.30 og marcherer ad strøget til Rådhuspladsen, hvor de giver koncert kl. 14. Dagen slutter med koncert i Hvidovre Medborgerhus kl. 20.
På opslagstavler i kantinerne vil der blive givet oplysning om billetter til koncerterne torsdag og søndag aften.

Dr. W. Dekker besøger København

Philips-koncernens præsident, dr. W. Dekker og frue besøger København i begyndelsen af september som led i markeringen af Philips 50 års jubilæum i Danmark.
Som led i besøget er dr. Dekker gæstetaler ved et medlemsmøde i »Børsen Executive Club« tirsdag den 6. september, hvor hans emne er »A Global Electronics Industry, Threats and Opportunities«. Foredraget efterfølges af en paneldebat samt spørgsmål fra deltagerne.

Besøger også fabrikken

Dr. Dekkers ophold i Danmark strækker sig over 1½ døgn og omfatter naturligvis også møde med management komiteen, ligesom der indgår et besøg på fabrikken i Jenagade.

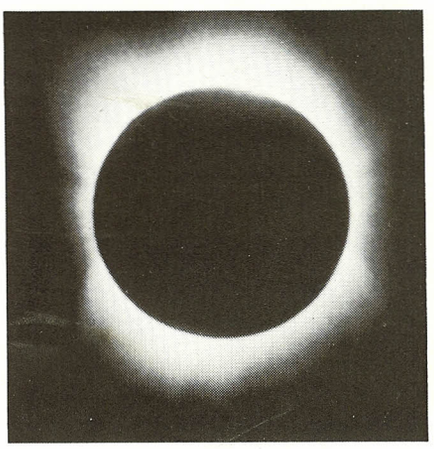

Sådan ser en total solformørkelse ud. Det er der ikke ret mange danskere, der har set, for vi har aldrig haft en total solformørkelse herhjemme. Billedet er taget af Niels Arne Bjerregaard, Miniwatt, der rejste helt til Indonesien for at opleve fænomenet. ***Læs om hans spændende oplevelser på bagsiden.***

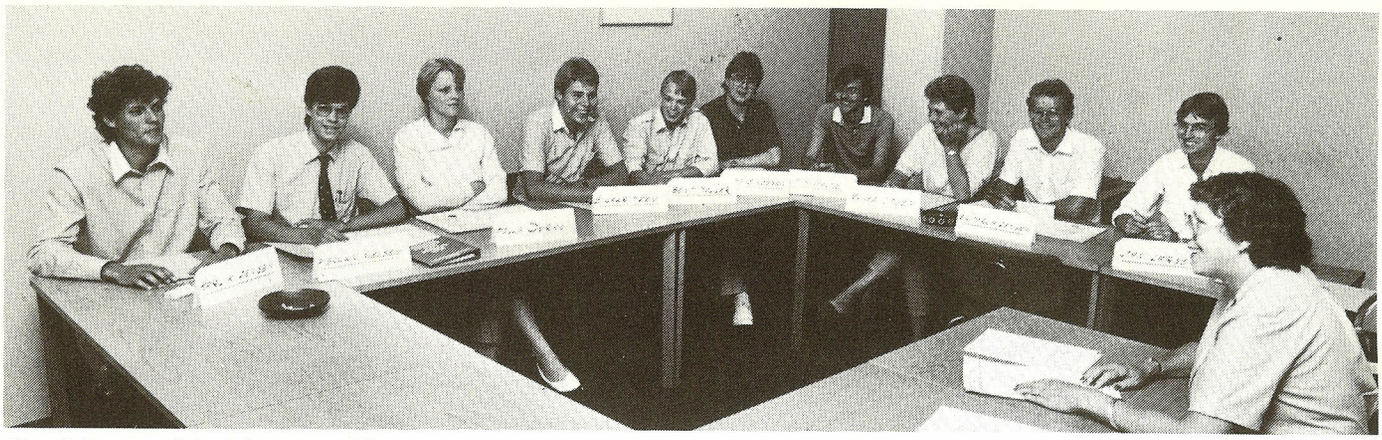

Birte Othmar med de ti elever, som på et fire dages kursus fik mange værdifulde informationer om deres nye arbejdsplads.

Hurra, vi har fået en elevplads!

Elise, Helle, Bent, Bjarne, Jan, Karl, Michael, Per, Steen og Søren er 10 unge, der har haft heldet med sig. De er dygtige og velkvalificerede, men det er der i tusindvis af andre unge, der også er, men som ikke har haft det samme held, nemlig at få en elevplads umiddelbart efter afslutnigen på enten EFG basisåret eller HH-studiet. 1. august startede de 10 på to års elevtid hos Philips, og Philiskopet har talt med dem om, hvordan de oplever deres situation lige nu og om, hvilke planer, de har for fremtiden.

Mellem 7 og 60 ansøgninger

I dag hænger elevpladser ikke på træerne. Der skal gøres en stor indsats for at gøre opmærksom på sig selv, og det viste sig, at de 10 har indsendt ansøgninger varierende fra 7 til 60, før det endelig lykkedes at finde en elevplads. Flere havde også opnået at komme til samtale andre steder, men uden held.

– Det er altid ærgerligt at få et afslag, når man håber på et ja, siger én. Men man ved jo, at der er mange om budet, så det føles egentlig ikke som et nederlag, når nej'et kommer. Vil man noget, så prøver man igen til det lykkes.

Hvorfor Philips?

Alle har taget personligt initiativ til at søge pladsen, enten ved at ringe eller skrive hertil. Et par stykker har familiære forbindelser, men det har hverken været eneste årsag til, at de søgte eller blev valgt. Med hensyn til udvælgelsen er de ganske enkelt de bedst kvalificerede blandt de mange ansøgere, og årsagen til ønsket om Philips har at gøre med de fremtidsmuligheder, de 10 ser for sig. 10 unge, 10 personligheder. Fælles er ønsket om en sikker fremtid, hvad enten det gælder dem, der har en lille direktør i maven eller dem, der blot ser frem til et godt job af mere anonym karakter.

– Hos Philips er det mit indtryk, at man kan få en alsidig uddannelse som gør, at man senere altid kan bruges i næsten hvilken som helst virksomhed. Det giver sikkerhed. Samtidig er der også mulighed for at få en international karriere, hvis altså alting flasker sig, fremhæver én.

– Jeg fik faktisk tilbudt et job i en mindre virksomhed, men sagde nej, fordi jeg mener, at man lærer mere i en stor virksomhed som Philips, fremhæver en anden. Den form, elevtiden hos Philips har, hvor man roterer hvert halve år, og dermed prøver en masse forskelligt, er god, når man tænker på fremtiden, mener de.

Hyggesnak bedre end test

Selve ansættelsessamtalen fik også et par ord med på vejen.

– Jeg var overrasket over den form for ansættelsessamtale, jeg kom til hos Philips, siger én. Jeg troede, at sådan et stort foretagende lavede en masse tests, men samtalen havde snarere form som en hyggesnak. Misforstå mig nu ikke. Men med hyggesnak mener jeg, at det foregik i en afslappet atmosfære, hvor man ikke sad og var bange for, om man skulle leve op til en eller anden bestemt rolle, som i virkeligheden ikke var én selv. Og det må jo være det bedste, både for dem, der skal bedømme om man dur, men også for en selv. Man fik også lejlighed til at stille spørgsmål og blev ikke bare præsenteret for et langt foredrag om virksomheden, som jeg har prøvet et andet sted, sagde en anden.

Om selve introduktionen var der også kun lovord. Det er første gang, at et hold elever kommer på et regulært introduktionskursus, fortæller Birte Othmar, der er »hønemor« for de ti den første uge. Hun har tilrettelagt et program, der dels giver eleverne et indblik i vores organisation, dels tager dem omkring i de forskellige afdelinger, hvor en medarbejder fortæller om de mange lokale aktiviteter. Derudover bliver der lejlighed til at gennemgå de praktiske ting omkring selve ansættelsen og også til at høre lidt om den internationale Philipskoncern. Desuden får eleverne kursus i brugen af skærmterminaler og gode råd af en fysioterapeut.

Introduktionskurset strækker sig over fire dage, og alle er enige om, at det er en fin start på læretiden.

Hvad med fremtiden?

Midt i glæden og lettelsen over, at i hvert fald de næste to år er i faste rammer, er der dog også tid til at tænke på fremtiden. Størsteparten af de ti har HH, højere handelseksamen, og vil gå videre med HD-studierne allerede i elevtiden. Fælles for de fleste er ønsket om at komme til at arbejde med salg og markedsføring. En enkelt vil gerne have en fremtid indenfor personaleadministration. Sikkerhed for at få en uddannelse, der åbner mulighed for senere beskæftigelse er dog fællesnævneren. Og her fremhæver flere, at en af de ting, der er attraktivt ved Philips er, at man både er handels- og industrivirksomhed, ligesom koncernens internationale tilsnit gør det spændende at arbejde her.

Også virksomhedens renommé har spillet en rolle for ønsket om at komme ind.

– Nu er jeg specielt interesseret i at komme til at arbejde med salg og markedsføring inden for radio- og TV-området, fortæller én. Og der har det spillet en stor rolle for mig, at Philips i de sidste par år har markeret sig så stærkt.

– Alt er jo elektronik i dag, og når man taler om elektronik, er det jo umuligt at komme uden om Philips, siger en anden. Nu kunne man godt forestille sig, at de svære tider med hensyn til at få en læreplads fik nogle til at gå på kompromis og sige ja til det første sikre. Skal man tro på de 10 ærlige ansigter, føler alle, at de er kommet på den rette hylde. Nu er det foreløbig de næste to år, det gælder. Men de har alle planer og travlt med at få taget hul på fremtiden.

Held og lykke med det!

Et topjob

Torben Birkedal, kørende montør hos A.P. Radiotelefon, har et job med udsigt. Det er hverdagskost for ham at entre en 150 meter høj skorsten eller klatre til tops i en antennemast på et halvt hundrede meter.
Sammen med kollegerne Poul Christiansen og Preben Larsen sætter Torben hovedstationer op og installerer større radiotelefon-systemer hos A.P.'s kunder.
Torben og Poul har arbejdet som kørende montører hos A.P. i henholdsvis 11 og 18 år.
– Det med højder er overstået for mit vedkommende, fortæller Poul.
– For tre år siden var jeg oppe i en mast på Hulgårdsvej, og Torben måtte »tale« mig ned. Siden dengang har jeg holdt mig fra højderne. Jeg kan ikke forklare hvorfor, det er noget rent psykisk, men det er helt slut. Måske har det noget at gøre med, at man bliver mere pivet med alderen, jeg kan ikke give nogen bedre forklaring, men sådan er det bare. Jeg har klatret i 15 år, nu bliver jeg på jorden.

Det var nær gået galt

Torben klatrer stadig til tops.
– Engang var det dog lige ved at gå galt, fortæller Torben. Vi har selvfølgelig sele på, men en dag fik jeg selens krog i klemme, og pludselig gik det op for mig, at den var gået op, og jeg var lige ved at falde. Heldigvis nåede jeg at gribe fat og klatre ned, men det var ikke særlig rart, for der er en masse knaster på de galvaniserede master, og min arm, som jeg holdt fast med, blev flået helt op. Men efter en kort pause gik jeg op igen, det er den eneste måde at komme videre på, ellers kan man godt stoppe helt. Der skal også godt fodtøj til, for det er en hård belastning, det kommer ud for, når man klatrer op i masterne. Masterne er dog langt at foretrække frem for at gå på tage, er montørerne enige om.
– Når man går på taget, kan man let komme ud for, at der er rådne steder, og så dratter man igennem.
– Det med højder er noget underligt noget, fortsætter Torben. Man kommer somme tider ud for, at man får en fornemmelse af, at man ikke skal gå op, og så skal man følge sin fornemmelse. Det kan godt ske for mig, og så bliver jeg helt enkelt på jorden den dag. Er man først begyndt at kravle op og så vender om på halvvejen, ja så kan man lige så godt lade være med at forsøge mere med den mast den dag.

Vejret en vigtig faktor

– Når vi ved, at vi skal op, ringer vi gerne til vejrtjenesten i Københavns Lufthavn for at få vejrmeldingen, fortæller Poul. Tordenvejr er selvfølgelig ensbetydende med, at man bliver nede, ellers er man færdig. Vi har en gang set en mast, hvor lynet var slået ned. Antennen var ganske enkelt væk, og alle ledninger brændt. Masten stod mellem en fabrik og en villa, og alle installationer var væk. I villaen var fjernsynet simpelt hen eksploderet. Også stærk blæst virker generende, ligesom overisning gør det farligt.
– Det med overisning har vi et par gange været ude for, men som regel kan man slå det ned. Tåge er også ubehagelig, man kan blive helt gennemblødt bare af luftens fugtighed.

Nyder udsigten

– Det er tit en flot udsigt, man får, når man arbejder i højden, fortæller Torben, der har taget mange spændende billeder fra toppen af master og skorstene.
– For eksempel var der utrolig flot fra toppen af Amagerværkets 150 meter høje skorsten, som er det højeste sted, montørerne har arbejdet på.
– Men det er jo en smal sag at komme op, for der er elevator.
Selvom det ikke er de mest ideelle arbejdsforhold at stå 50 meter oppe i en mast og installere, så skal arbejdet gøres ordentligt, fastslår montørerne, der kan rose sig af, at Københavns Kommune er så glade for deres arbejde, at holdet har al antennearbejdet for kommunen.
– Det er ikke altid lige fine ting, vi finder, når vi er ude, men så gør vi det bedre.
Hukommelsen skal også være i orden i vores job, mener Poul. Det er ingen spøg at kravle 50 meter op og så finde ud af, at noget af værktøjet er glemt på jorden. Vi har alt fastgjort i snore, og man skal være omhyggelig med ikke at tabe noget. Godt nok har kollegaen på jorden hjelm på, men tænk bare på, hvad det vil sige, hvis der smutter en skruenøgle. Den kan godt slå hårdt, selv på en sikkerhedshjelm, slutter Torben og Poul, der sammen med Preben er på vej ud på Philips centrallager for at kravle op i den 48 meters høje mast og installere antenne, så kørselsafdelingens vogne fremover kan kommunikere via radiotelefoner.

Torben Birkedal og Preben Larsen på vej til tops i masten på PCL, mens Poul Christiansen tager sig af »jord-installationen«.

Jenagade-kantinen fylder 25 år

1. september er det 25 år siden, at Halsskov-bygningen stod færdig og kantinen blev taget i brug. Den officielle indvielse fandt godt nok først sted den 28. november, som i øvrigt var 25-års dagen for indvielsen af selve fabrikken.
En af talerne ved indvielseshøjtideligheden var fællestillidsmand Svend Loft, som på sine arbejdskammeraters vegne takkede for de gode kantineforhold. Loft lovede også, at man nok skulle passe godt på de goder, man nu havde fået, og ser man på kantinen i dag, så har medarbejderne levet op til løftet. Borde og stole er nemlig stadig de samme, og først sidste år, efter 24 års brug, måtte gulvbelægningen fornyes.

Lidt historie..

– Før vi fik den nye kantine, spiste arbejderne i et kedeligt rum med bræddegulv og ved lange borde, mindes Loft. Vi kaldte da også den gamle kantine for »kostalden«. De sidste år, den eksisterede, fik vi godt nok indført varm mad, men faciliteterne både i køkkenet og spisesalen var langt fra ideelle. De uhyggelige omgivelser opfordrede ikke til, at man passede på tingene, og der så farligt ud. Mange havde også problemer med at styre øldrikkeriet, bl.a. fordi man købte på kredit. Da det blev besluttet at bygge Halsskov-bygningen, blev der nedsat et byggeudvalg med direktør Windelin som formand, hvor bl.a. arkitekter, ingeniører og jeg selv, der var formand for marketenderiudvalget, var med til at bestemme indretningen.
Jeg husker blandt andet, at ledelsen slog sig lidt i tøjret, da vi fandt frem til at de bedste møbler kom fra FDB, men vi fik dem, og de har bevist deres kvalitet gennem 25 års flittig brug.
I starten havde funktionærerne deres egen kantine, hvor mødelokale C nu er. Men tidens ånd og det upraktiske i at have to spisesteder gjorde, at der kun gik et par år, før alle spiste i den nuværende kantine. Kun en enkelt værkfører holdt på det gamle, og viste sig aldrig.
Når vi nu er ved nostalgien, kan jeg fortælle en sjov ting. Da vi for 25 år siden diskuterede indretning, foreslog direktør Windelin, at vi hængte ølåbnere i kæder på hvert bord. Det var jeg imod, det var da for uhyggeligt. Argumentet for var naturligvis, at lagde man blot åbnere frem, ville disse hurtigt forsvinde i lommen på folk, og så ville bordkanterne blive brugt. Men jeg holdt på, at mine arbejdskammerater ville værne om inventaret, og så opfandt vi i stedet for de åbnere, vi kender i dag. Vi laver dem selv af en lille fod, et jernrør og en åbner, som bliver samlet og lakeret på vores værksted. Der er godt nok et lille svind, men slet ikke et antal, der er værd at tale om. Der var også tvivl om, hvorvidt vi var disciplinerede nok til at hænge stolene op efter brugen, men det har også vist sig at fungere. I det hele taget synes jeg, at udseendet af vores kantine nu 25 år efter indvielsen viser, at byder man mennesker ordentlige forhold, ja så opfører de sig også ordentligt, slutter Loft.

Uden mad og drikke...

Indretningen af det nye køkken kom også hurtigt til at præge madens kvalitet. Loft er stadig formand for marketenderiudvalget i Jenagade, der mødes en gang om ugen for at uddele ros og ris til Randi Andersen og hendes personale i køkkenet. Hvad der er af kommentater fra marketenderiudvalget går videre til køkkenpersonalet og bliver diskuteret på personalemødet hver torsdag, hvor alle har lejlighed til at komme med kommentarer og også til at fremsætte forslag og drøfte problemer vedrørende det daglige arbejde. Og arbejdet bliver der. Randi Andersen og 15 andre, der sørger for, at vi hver dag kan få enten varmt eller koldt, er de første, der er på pletten og i gang. Klokken seks møder de to første og sørger for, at der er morgenmad klar 6.35 til de, der skal møde på fabrikken klokken 7. Så går det ellers slag i slag. Leon Rimmer kommer også tidligt for at skrælle dagens ration af kartofler, og snart er både de tre i smørrebrødskøkkenet og de tre i det varme køkken i gang. Vaskes op skal der også, og her er der to beskæftiget.
Faggrænserne er ikke noget, vi håndhæver særlig kraftigt, fortæller Randi Andersen. Man rydder op efter sig og vasker reskaber op, når der er brug for det. I øvrigt har vi lige indført en tre måneders rotationsordning, så alle kommer til at prøve hinandens arbejde til alles tilfredshed og på tværs af faggrænser. Det er sundt, for på den måde får man langt større forståelse for, hvorfor de andre bærer sig ad, som de gør. Vi har også en køkkenlederelev. Hun er den anden, vi har, og hun skal tilbringe et år hos os, som led i en tre-årig uddannelse. Det er vi meget glade for. I dag bager hun, og det er meningen, at hun skal hjælpe til alle de steder, der er brug for det. Det er meget mad, der bliver lavet her. Vi laver også varm mad til Industrigården, og på årsbasis er det omkring 50.000 varme retter, vi langer over disken.

Connie Stenholm har travlt med smørrebrødet i den kolde afdeling.

Randi Andersen samler hver torsdag personalet til m frem til løsning på problemerne.

Steger 100 frikadeller ad gangen

Det er stordrift, der præger køkkenet. Stegepanden alene kan klare 100 frikadeller på en gang.

– Det er ikke noget moderne køkken, men det er rart at arbejde i, mener de tre i det varme køkken. Vi har lige fået ny røremaskine, og det var rart, for den gamle sprøjtede, så man ikke kunne være i nærheden. Vi har også fået en ny varmluftovn, så vi kan bage og stege samtidig.

Om kostplanen fortæller de tre, at det sådan set er dem selv, der bestemmer, hvad menuen lyder på. Randi Andersen skal selvfølgelig give o.k., og det er også klart, at man skeler til, om der er noget, der ikke falder i »kundernes« smag. En ret som hybensuppe er blevet droppet, fordi mange ikke brød sig om det. Og pudsigt nok har man måttet ændre navn på et par retter for at få dem til at glide ned. Det faldt nogle for brystet at spise »Knuste hjerter«, så man måtte ændre navnet til det mindre følelsesladede »Hjertehachis«.

Karin Svendsen (fra venstre) og Vibeke Theile »smutter« boller i karry, mens Miriam Petersen tager sig af roast-beef'en. Køkkenets elev, Marianne Ipsen, har travlt med at bage luksuskringle til slikmundene.

»Kolde jomfruer« med rappe fingre

Der bliver solgt ikke mindre end 140.000 stykker almindeligt smørrebrød i Jenagade-kantinen om året. Vi laver 24 forskellige slags hver dag, foruden luksussmørrebrød til gæster, fortæller smørrebrødsdamerne. Derudover laver vi slankeplatter, som man kan bestille for en uge ad gangen. Her er der også stor selvbestemmelse om, hvad der skal på brødet.

– Det er vores indtryk, at folk i almindelighed er tilfredse med variationen af både varmt og koldt. Selvfølgelig er der nogle, der »brokker« sig over, at noget er for salt eller surt, men i al almindelighed er der nu ikke klager over maden, fortæller Randi Andersen. Kommer der kritik fra nogle, tager vi det som sagt op i marketenderiudvalget og på personalemødet og får tingene bragt på plads.

– Jeg synes, at vi fungerer godt sammen, og ser man på personaleudskiftningen her i køkkenet, ja så er der faktisk ingen. Det er klart, at vi i perioder har spidsbelastninger, for eksempel i det varme køkken, hvor fredag altid er en travl dag. Også op til industriferien og dagen før juleferien går det hektisk til, men så hjælper vi hinanden.

Foruden madlavningen og rengøringen er der jo også rydning af borde og arbejde ved lugerne, der skal passes. Men her giver alle et nap med, og gennemgående er folk flinke til at hænge stole op og holde orden i kantinen. Et lille hjertesuk vil personalet dog godt frem med. Tyggegummi på tallerkener og i askebægre er en plage, for det ødelægger opvaskemaskinen, og fanger man en synder, falder der brænde ned.

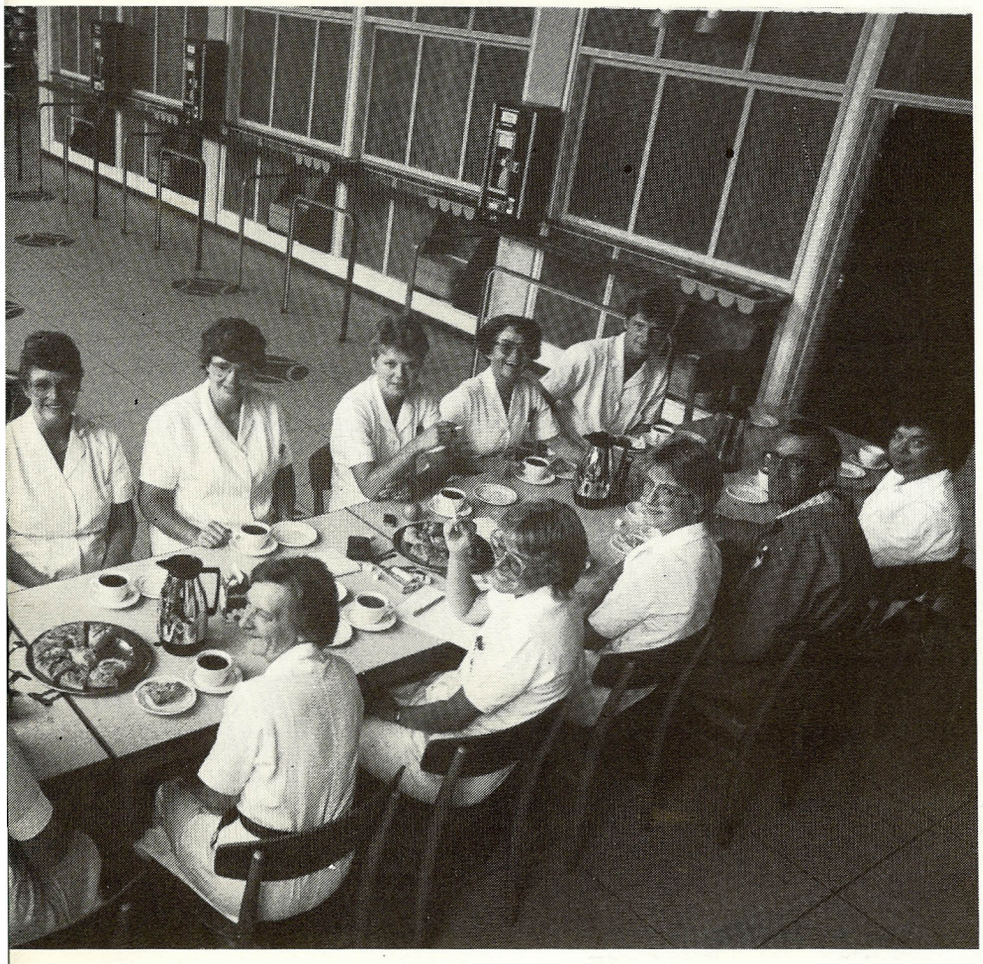

øde i formiddagens pause. Over en kop kaffe kommer »brokkerierne« frem, og man diskuterer sig

Sådan fejres kantinejubilæet

På jubilæumsdagen, fredag den 2. september får Randi Andersen og hendes personale ekstra travlt. Menuen bliver nemlig oksefilet og sherryfromage, og det betyder, at mange vil spise varm mad den dag.

– Derudover byder vi på en gratis øl eller vand i Jenagade, fortæller Randi Andersen.

Som et ekstra festligt indslag kommer Philips 100 mand store harmoniorkester fra Holland og spiller, mens der spises frokost, så det bliver et jubilæum med maner.

– Medarbejderne på Industrigården får også musik til arbejdet, idet Philips Harmonie også vil spille på Prags Boulevard om formiddagen. Orkestret marcherer derfra til Jenagade.

Miniwatt tilbage på »Gården« efter 22 års udlændighed

I slutningen af marts rykkede Miniwatt teltpælene op i de lejede lokaler på Emdrupvej og flyttede – som det sidste bifirma – sammen med resten af familien Philips på Amager.

– Det var næsten på årsdagen, at vi flyttede på Amager igen. Vi har boet på Emdrupvej siden 1. april 1961, fortæller Miniwatts chef, Paul Waltenburg.

– Tidligere var det sådan, at Miniwatt på grund af salg til de dengang 15 danske radio- og TV-producenter ikke ønskede at have for tæt tilknytning til resten af Philips-organisationen. Dette har nu løst sig selv, idet der kun er en enkelt dansk producent tilbage – nemlig B&O – som vi har et udmærket samarbejde med indenfor Philips.

Skepsis vendt til tilfredshed

– Der er fordele og ulemper ved alting, og jeg vil da ikke lægge skjul på, at det ikke var alle, der råbte hurra, da det blev kendt, at vi skulle flytte fra Emdrupvej til Amager. Det betyder længere transport for en del medarbejdere, som havde bosat sig nærmere Emdrupvej, siger Waltenburg. Men på den anden side viser et hastigt rundspørge blandt Miniwatt'erne, at der er almindelig tilfredshed med de nye forhold.

En ende af fjerdesalen på Industrigården er indrettet til kontorlandskab for Miniwatts medarbejdere på ordre- og indkøbskontorerne. Selvom det naturligvis betyder mere uro med så mange sammen, er medarbejderne enige om, at de nu bedre kan hjælpe hinanden og også give bedre kundebetjening.

– Især medarbejderne på vores storkontor har været glade for de nye omgivelser, fortsætter Waltenburg. Og de var fra begyndelsen endda de mest skeptiske. Nu har de prøvet at arbejde i det store kontorlandskab i nogle måneder, og det har vist sig at fungere fint. På Emdrupvej var medarbejderne fordelt på to ordrerkontorer og et indkøbskontor, og kontorerne lå langt fra hinanden. Dengang var det ikke muligt at aflaste hinanden under ferie og sygdom. Nu er man i samme rum, der er altid nogle hjemme, der kan tage telefonen og i det hele taget er kommunikationen meget bedre, når man kan samarbejde tæt og klare tingene.

Den største forbedring, vi har oplevet ved flytningen, er vores udnyttelse af edb-systemet. Allerede på Emdrupvej fik vi terminaler og blev koblet på Industrigårdens centrale edb-anlæg. Denne sammenkobling foregik ved hjælp af et modem på telefonlinien. Det betød mange gange temmelig lange svartider, og enhver, der arbejder med kundeforespørgsler pr. telefon ved, hvor irriterende det er at vente på oplysninger. Nu klares alt på ingen tid, og vi har fået et godt og tæt samarbejde op at stå med husets edb-afdeling, og såvel medarbejdere som kunder er glade for den hurtige måde, tingene ekspederes på.

– Selv om det nu ligger nogle måneder tilbage, vil jeg ikke undlade at sige lidt om selve flytningen, slutter Waltenburg. Fredag eftermiddag klokken 16.00 betjente vi den sidste kunde på Emdrupvej. I week-enden 26. til 27. marts flyttede vi alt inventar, og 8.20 mandag morgen betjente vi første kunde på Industrigården via Retops-edb-systemet, og inden dagen var omme, var samtlige terminaler tilsluttet. Det klarede vi da fint, ikke?

AP-TAX nu for alvor vind i sejlene

Karl Johan, Oslo's berømte hovedstrøg, vrimler med taxi'er, der i løbet af det næste års tid alle får installeret trafikdirigeringssystemet AP-TAX.

I sidste nummer af Philiskopet fortalte vi om den første ordre til A. P. Radiotelefon på trafikdirigeringssystemet AP-TAX, udviklet af A. P.'s system-afdeling i Jenagade. Stavanger Taxisentral, var de første, der købte det fremragende danske system, men knap var tryksværten i Philiskopet tør, før A. P. slog til igen. Denne gang var det Oslo Taxisentral, der havde besluttet sig for at købe AP-TAX, og hvor den første ordre lød på 5,4 millioner norske kroner, så er Oslo-ordren på godt 40 millioner norske kroner, altså en samlet eksportordre til A. P. på omkring 58 millioner kroner i danske penge.

Vi er mægtig glade for de to ordrer til Norge, fastslår C. J. Mørck, der selv tilbragte et par hæsblæsende dage i Oslo for at få ordren i hus. Systemet er godt, og Rinck-Henriksen og hans folk har lagt et stort arbejde i det. Det er klart, at det altid er svært at komme igennem med noget nyt, men såvel i Stavanger som i Oslo er taxifolkene enige om, at det er vejen frem. Nu håber vi på, at andre landes hyrevognsfolk – og selvfølgelig ikke mindst de danske – også går ind for AP-TAX.

Udnævnelser

Pr. 1. juli er følgende udnævnt til funktionschefer: H. Brada, Elapparat. C. W. Brinckmann, Elapparat. J. Britze, Tekn. Service. G. Dyrstad, PCL. J. Skjold Sørensen, Sikring og Lyd.

Pr. 1. juli er følgende udnævnt til afdelingschefer: Søren Bo, Finax. Per Rinck-Henriksen, AP Radio. Steen Poulsen, Kontorforvaltning.

Pr. 1. juli er følgende udnævnt til fuldmægtige: Klaus Ebbe, Tekn. Service. S. Bjerring Poulsen, Tekn. Service. Mogens Keller Rasmussen, AP Radio. Michael Øhlenschlæger, AP Radio.

Pr. 1. juli er følgende udnævnt til overassistenter: Leif Holde, Radio. Bjørn Federspiel, Adm. Service. Ole Post Nielsen, Adm. Radio/Elapparat. Per Rose, Indkøb/planning Service.

Udlærte

Hans Christian Haxholm, Philips Elektronik Industri A/S, blev onsdag den 27. juli udlært som elektronikmekaniker.

Inden for kontorområdet er følgende blevet færdige med læretiden pr. 31. juli.:
Hanne Clemensen, Charlotte Finderup, Henrik Jacobsen, Thomas Jørgensen, Stelio Kirusis, Tina Skovby Larsen, Dan Nielsen, Henriette Silfverberg, Irene Thisted-Christensen, Lisbeth Westrup.
De nyuddannede kontorassistenter har gennemgået en all round kontoruddannelse på baggrund af et EFG basisår.

På pension

1. august: Ekspedient Fr. Jørgensen, Philips Lampe i Odense, efter 32 års ansættelse.

12. august: Montrice Kirsten Jensen, Philips Elektronik Industri, efter 20 års ansættelse.

1. september: Tekn. overassistent Kjeld Normann, Miniwatt, efter 15 års ansættelse.

1. oktober: Fuldmægtig Ove Beyer, PCL, efter 48 års ansættelse.

1. oktober: Ekspedient Hartvig Carl Pherson, PCL, efter 23 års ansættelse.

1. oktober: Sekretær Elsa Priergaard, Hovedselskabet, efter 28 års ansættelse.

Tak

Hjertelig tak til alle, der var med til at gøre mit 25 års jubilæum til en dejlig og uforglemmelig dag for min familie og mig.

H. Chr. Ørum

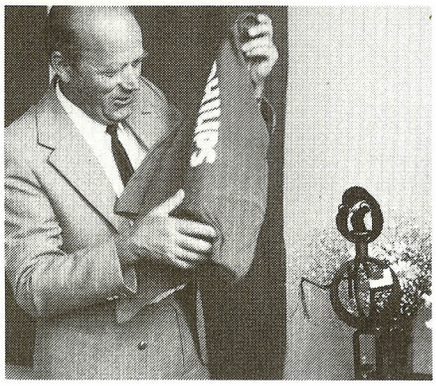

Taktfast bifald og masser af flag modtog teknisk fuldmægtig H. Chr. Ørum, da han sammen med sin kone mødte op i kantinen i Jenagade på 25 års jubilæumsdagen 1. august. Både B. Nørholm-Jessen og N. Søgård sagde mange pæne ord om jubilaren, og kollegerne havde også skrevet en hyldestsang om Ørum's mange interesser. Der var flasker og blomster og en stiksav fra kollegerne. Smedeværkstedet havde udfoldet alle de kreative evner og lavet en skulptur, der skulle forestille dagens jubilar. Den havde en nihalet »kat« i hånden, men de mange varme ord til jubilaren lod dog forstå, at det kun var ment som en spøg.

Tak

En hjertelig tak til alle, der med håndtryk eller underskrift glædede mig på min sidste dag hos Philips.

Karlo Adrian

Tak for de mange håndtryk og de varme ønsker for mit otium, som jeg modtog på min sidste arbejdsdag.

Børge Andersen

Min hjerteligste tak til alle medarbejderne, der glædede mig med mange hilsener og gaver på min sidste dag efter mange gode år hos Philips.

Max Møller

En hjertelig tak for gaver og håndtryk på min sidste arbejdsdag hos Philips.

Henning E. Hansen

PAP's sensommerfest på Bromølle kro

Da der har været utilfredshed med, at PAP's sensommerfest, fredag den 9. september gik ud »i det blå«, løfter foreningen hermed sløret for, hvor festen foregår. Turen går til Bromølle Kro (se kortskitsen) og sidste frist for tilmelding er fredag den 2. september.
PAP's festudvalg.

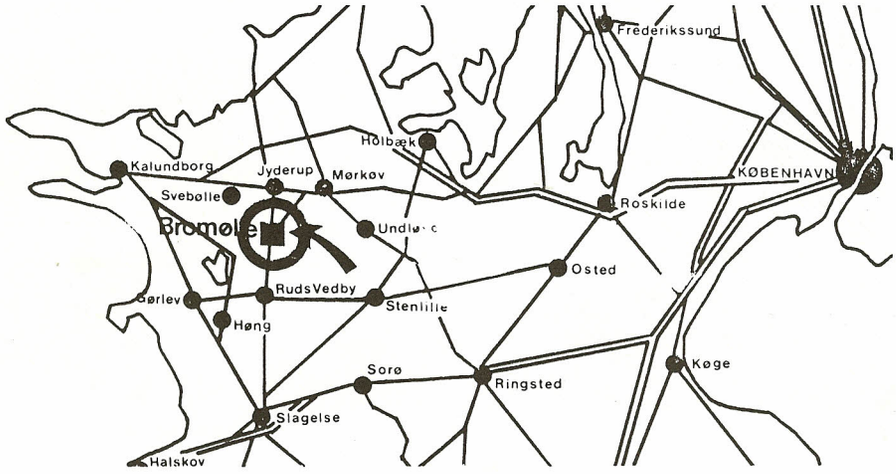

Rejste den halve jord rundt for at se fem minutters solformørkelse

Mennesket er en besynderlig skabning. Historiens gang viser, hvordan utallige i tidens løb har brugt kræfter og penge på at opsøge usædvanlige fænomener og dyrke forunderlige interesser.
En gammel interesse for astronomi og en kronik i Politiken juleaftensdag sidste år blev starten på et usædvanligt eventyr og en enestående serie af oplevelser for Niels Arne Bjerregaard, der til daglig leder indkøbs- og ordrekontoret hos Miniwatt.
– En kronik i Politiken udmalede den særprægede og vanskeligt opnåelige lykke at overvære en total solformørkelse, fortæller Bjerregaard. Jeg ringede forfatteren op – en gammel eventyrer og globetrotter – og en halv time senere havde jeg sagt ja til at deltage i en ekspedition til Java i juni for at se dette fænomen. Nu er vejret altafgørende for resultatet, og for at sikre værdi for pengene indgik der et 15 dages ophold på Java og Bali i rejsen, som et selskab i Stockholm, der er specialister i solformørkelsesrejse, arrangerede. Vi var 30 skandinaver, og i Jakarta sluttede en engelsk og en hollandsk dame sig til os. Sidstnævnte havde i øvrigt arbejdet 6 år som sygeplejerske i Jakarta i den hollandske kolonitid.

Turist i Indonesien

– Java var en fantastisk oplevelse. På ni dage kørte vi 2000 km i en trafik, der var ubeskrivelig tæt, helt uden sammenligning med europæiske forhold. Årsagen er, at af Indonesiens 47 millioner indbyggere, bor de 2/3 på Java.
Hovedstaden Jakarta er hed som en bageovn med en atmosfære tyk af os fra 6,7 millioner indbyggeres petroleumsovne, som bruges til madlavning.
Befolkningstilvæksten er eksplosiv, mere end halvdelen er under 20 år. Regeringen forsøger at få folk til at flytte til de tyndt befolkede Celebes og Borneo. Befolkningen er enestående venlig. Folk er små og smukke og smiler altid. Alle hvide kaldes »dutch«, men de er venlige også overfor deres tidligere koloniherrer, selvom de stolt viser sejrsmonumenter frem i hver eneste by. Landskaberne er overalt afvekslende og enestående smukke.

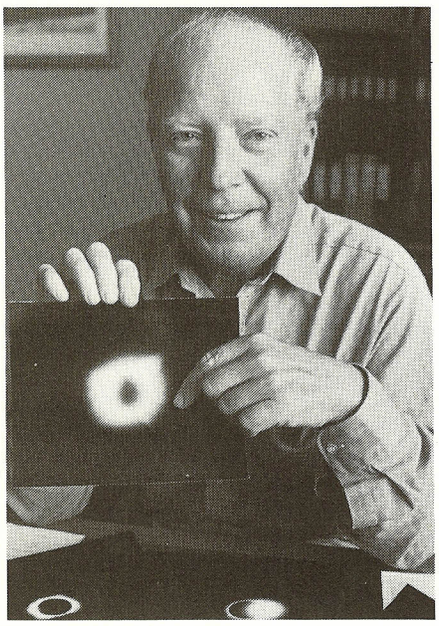

Niels Arne Bjerregaard med et foto fra den totale solformørkelse på Bali.

Verdens ottende vidunder

Af højdepunkter på turen kan nævnes botanisk have i Bogor, der med sine 10.000 arter er blandt de ypperste i verden. Største seværdighed var dog Borododur, den 1100-årige buddhisthelligdom af kæmpeformat – 17.000 m^2 grundflade og 30 m høj – der netop er indviet efter restaureringen, til 22 millioner dollars, delvis betalt af 28 nationer.

Rejsens mål

Solformørkelsen var rejsens klimaks. Personligt må jeg dog erkende, at selve oplevelsen af Indonesien for mig betød ligeså meget, men for adskillige af deltagerne var det kun den totale solformørkelse, der virkelig gjaldt. Vi startede fra hotellet den 11. juni klokken to om morgenen og kørte seks busser med lige så mange nationaliteter til observationspladsen, hvor vi ankom klokken fem. Alt var organiseret, og vi fik en af de bedste pladser. Den totale formørkelse ville finde sted 11.35 og vare 5 minutter og 10 sekunder, og den delvise formørkelse ville begynde 1½ time før, så der var rigelig tid til at stille fotoudstyr op og sludre med observatører fra alle egne af kloden. Trods ustadigt vejr dagene før var vejret nu fint. Umiddelbart før totaliteten startede det med et blygråt mørke med knivskarpe skygger. Fugle og dyr blev tavse og så pludselig var det mørk »nat« og månen sås som en kulsort skive omgivet af den perlemorslysende corona. På himlen sås en del klare stjerner, bl.a. planeten Merkur, som kun de færreste har set. Mod slutningen af totaliteten viste sig et par protuberancer, dvs. røde stikflammer, der springer mere end 100.000 km ud fra soloverfladen.
Jeg tog en halv snes billeder af den delvise fase og 36 billeder af den totale, men jeg må erkende, at en solformørkelse ikke kan fotograferes. Den kan ikke beskrives, den kan kun opleves, det er ganske enkelt det mest imponerende himmelfænomen, der eksisterer.
– Om jeg skal afsted igen? Nu er det jo en kostbar affære at rejse rundt til disse eksotiske steder for at se solformørkelse, men der var nu også mange andre dejlige oplevelser på rejsen. Jeg har ingen umiddelbare planer om at gentage oplevelsen, men man skal da aldrig sige aldrig, vel? slutter Bjerregård, der endte den eventyrlige rejse med et par dage på ferieparadisøen Bali, før turen gik hjem til den danske midsommersol, der heldigvis ikke har lidt af formørkelse i sommer.

Hjælp! Hvor er min kusine?

Hvad gør en engelsk født, dansk gift sekretær hos Philips i København, når hun gerne vi finde sin engelske kusine, som hun formoder er ansat hos Philips i England?
Svaret er enkelt: Sender et telex til personaleafdelingen hos Philips i London med bøn om hjælp.
Nu er England jo kendt som en stor detektivnation – lige fra Sherlock Holmes til de store detektiver på Scotland Yard – og telexet havnede da også hos en mini-Sherlock Holmes, Jane Denton, der straks startede et detektivarbejde for at finde den forsvundne kusine.
Betty Bjerre, sekretær for Telekommunikation har i mange år boet i Danmark, men været ked af, at forbindelsen til kusine Peggy i London var blevet afbrudt. Så en dag greb hun til den lidt utraditionelle løsning at sende et telex for at se, om nogle hos engelsk Philips kunne hjælpe. Glad blev Betty Bjerre, da et telex meddelte, at Peggy arbejdede hos Philips Service i London.
Den eneste, der nu er lidt bekymret er detektiven Jane, der frygter, at stribevis af udlands-englændere indenfor Philips skal høre om hendes evner og sætte hende til at finde frem til stribevis af forsvundne slægtninge. Betty Bjerres initiativ har moret vore engelske kolleger så meget, at den lille detektivhistorie har fundet vej til det engelske personaleblads spalter.

PHILISKOPET

UDGIVET AF
PHILIPS INDUSTRI OG HANDELS A/S
Prags Boulevard 80, 2300 København S.
Redigeret af:
Henning Bjerno (ansvarhavende)
og Kirsten Topsøe-Jensen
Lay-out:
Steen Poulsen.
Bladudvalg:
Poul-Erik Bech, John Jensen,
Gerda Frederiksen, P. Laudrup, Sv. Loft,
V. K. Nyberg, Vilhelm Nygaard og Swenn Poulsen.
Næste nummer udkommer:
30. september
Stof må være redaktionen i hænde senest
mandag 12. september

PHILIPS TRYK